

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jana Dvořáka v právní věci žalobce: **JUDr. V. Z.**, zast. JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem, se sídlem Praha 8, Křižíkova 16, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 12, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2005, č. j. 4 Ca 7/2005 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 2. 2005, č. j. 135/2005-160-SPR/2, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravně správních agend ze dne 11. 1. 2005, č. j. MHMP 62514/2004, kterým byl žalobce uznán vinným porušením § 4 písm. a) a b) a § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Za naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. ch) zákona o přestupcích, byla žalobci podle § 30 odst. 2 téhož zákona uložena pokuta ve výši 10000 Kč. Zároveň mu byla uložena sankce zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu osmnácti měsíců od právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že napadené rozhodnutí vykazuje značné vady řízení. Žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami, případně je bagatelizoval a nepřipustně vyložil zákonná ustanovení. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje uvedení účastníka řízení, tedy obviněného z přestupku. Odvolací námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalovaný podle žalobce nepochopil, nebo se snažil argumentovat nesouvisejícími skutečnostmi. Žalobce zdůraznil, že není podstatné požití Alpy, ale skutečnost, že k požití alkoholu obsaženého v Alpě či jiné tekutině došlo až poté, co s vozidlem jel. Následně provedené zkoušky podle žalobce nesvědčí o hladině alkoholu v době, kdy mělo dojít k přestupku, proto žalobce navrhoval provedení znaleckého posudku z oboru toxikologie. Žalobce k žalobě přiložil znalecký posudek, který měl prokázat, že zpětným výpočtem nelze vyvrátit jeho tvrzení, že alkohol požil až po nehodě. Žalobce uzavřel, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav a navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby ze dne 17. 5. 2005 žalobce namítal, že nebyl vyslechnut druhý účastník nehody pan Z. Š., správní orgán nepředvolal všechny navržené svědky a nezabýval se důkazy, které žalobce nabízel. Žalobce konstatoval, že lahvičky od Alpy zanechal ve vozidle a podle dostupných informací se tam stále nacházejí.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 10. 2005, č. j. 4 Ca 7/2005 - 33, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že se žalovaný zabýval námitkami proti prvostupňovému rozhodnutí, když konstatoval, že není taxativně stanoveno, že jména a příjmení účastníků řízení musí být uvedena ve výrokové části rozhodnutí. V posuzovaném případě jsou tyto údaje spolu s datem narození a adresou obsaženy v záhlaví rozhodnutí a není důvod zpochybňovat, komu bylo rozhodnutí určeno. V označení žalobce jako adresáta rozhodnutí neshledal soud vadu řízení. Městský soud v Praze popsal skutková zjištění učiněná ve správním řízení a zdůraznil, že podle svědka byl z žalobce silně cítit alkohol, při lékařském vyšetření měl žalobce pomalou výbavu představ, překrvené spojivky a jevil poruchy psychosenzomotorických funkcí. Metodou plynové chromatografie a Widmarkovou zkouškou byla v krvi žalobce zjištěna hladina alkoholu ve výši 1,93 promile. Městský soud v Praze poukázal na výpověď žalobce, který podle svého tvrzení po odchodu z restaurace S. p. v O. ulici krátce před 18 hodinou koupil v lékárně přes ulici dvě lahvičky Alpy. Žalobce rovněž uvedl, že si při čekání na policisty po údajném nárazu do vedle stojícího vozidla z důvodu nevolnosti a bolesti zubů vyplachoval ústa Alpou, omylem polkl lok, udělalo se mu lépe, proto obě lahvičky vypil. Svědkové Z. B. a J. Š., kteří měli žalobce po celou dobu do příjezdu policie na dohled, neviděli, že by něco jedl nebo pil. Výpověď svědka J. P., který nebyl přítomen nehodě a bez bližšího určení uvedl, že viděl žalobce po nehodě požívat Alpu, nebyla shledána přesvědčivou. Provedeným dokazováním správní orgán vyvrátil, že si žalobce v lékárně v O. ulici koupil Alpu, neboť lékárna měla otevřeno pouze do 16 hodin a v té době si nikdo dvě Alpy nekoupil. Městský soud v Praze neshledal v postupu správních orgánů žádné pochybení, provedené důkazy byly náležitě zhodnoceny a soud nepřisvědčil námitce žalobce, že se správní orgány nezabývaly jeho námitkami, ani námitce, že alkohol požil až po jízdě, neboť ji vyvrací výpovědi svědků. Předložený znalecký posudek nebylo podle soudu možné použít, neboť vychází z vyvráceného předpokladu požití dvou lahviček Alpy v době od 18:45 do 19:05 hodin. Městský soud v Praze uzavřel, že správní orgány obou stupňů dostatečně zjistily skutečný stav věci a rozhodly v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že ve výroku rozhodnutí není vůbec označen obviněný z přestupku a toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nevykonatelné a nezákonné. Stěžovatel podotkl, že adresát nemusí být totožný s účastníkem řízení. Soud podle stěžovatele pominul námitku, že výrok rozhodnutí, pokud se týká popisu skutkového děje, je nepřezkoumatelný, neboť z popisu skutkového jednání není zřejmé, zda měl alkohol požit před jízdou či po ní. Stěžovatel poukázal na znalecký posudek MUDr. B. a zdůraznil, že nezáleží na tom, zda byl požit alkohol obsažený v Alpě či v jiné tekutině, neboť podstatné je, zda při požití alkoholu po jízdě mohla hladina alkoholu dosáhnout zjištěné výše. Skutečnost, že dechová zkouška má pouze orientační charakter, svědčí podle stěžovatele pro jeho verzi. Stěžovatel uzavřel, že pro závěry soudu chybí potřebné důvody, např. absentuje důvod pro tvrzení, že způsob uvedení účastníka (obviněného) není zcela typický pro rozhodnutí o přestupku, ale nezpůsobuje nezákonnost. Stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 1. 2006 stěžovatel namítal, že soud nevzal v úvahu úplnost, ani věrohodnost provedených důkazů. Soud neakceptoval důkazy navržené stěžovatelem, zejména výslech jeho tehdejšího zástupce JUDr. Jana Brčáka k postupu správního orgánu, který odmítl vyžádat znalecký posudek, vyslechnout svědka Š., zaznamenat námitku stěžovatele, že není technicky možné, aby k nehodě došlo způsobem popsáním svědky B. a Š., a nepokusil se odstranit rozpor mezi tvrzením žalobce a lékárny o pořízení Alpy. Soud nepřipustil ani výslech svědka nehody Z. Š., který ve správním řízení nebyl vyslechnut. Stěžovatel označil výpovědi svědků B. a Š. za zjevně nevěrohodné, což podle něj vyplývá ze stejného stylu výpovědí a vzájemných rozporů, zejména z popisovaného mechanismu vzniku dopravní nehody. Stěžovatel uzavřel, že postup správních orgánů nezaručoval objektivní zjištění skutkového stavu.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 419/2004, www.nssoud.cz).

V kontextu citované judikatury Nejvyšší správní soud nepřihlížel k námitce nevěrohodnosti výpovědi svědků B. a Š., neboť stěžovatel tuto námitku neuplatnil v žalobě, ani v jejím doplnění, ačkoliv tak učinit mohl.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Podle Protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 25. 2. 2004 stěžovatel téhož dne v 18:30 hodin řídil po předchozím požití alkoholických nápojů osobní motorové vozidlo Škoda Octavia, registrační značky X, v Praze po ulici H. a při couvání od chodníku narazil zadní částí svého vozidla do zaparkovaného osobního motorového vozidla Škoda Felicia, registrační značky X. Při střetu vznikla hmotná škoda pouze na vozidle X. Technická závada jako příčina nehody nebyla zjištěna, ani uplatněna. Stěžovatel jevil známky požití alkoholických nápojů a po orientační dechové zkoušce (v 19:10 hodin naměřeno 1,68 promile alkoholu v dechu) byl převezen na Protialkoholní záchytnou stanici v P., kde se podrobil odběru vzorku krve. Uvedenou nehodu ohlásil v 18:52 hodin svědek Z. B., dalšími svědky byli Z. Š., nar. X, a J. Š. Podle Protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem stěžovatel po deliktu alkohol nepožil, při vyšetření, které bylo zahájeno ve 20 hodin, se choval zdvořile, jeho výbava představ byla pomalá, spojivky překrvené, reakce zornic zpomalená. Stěžovatel jevil poruchy psychosenzomotorických funkcí. Plynovou chromatografií byly v krvi stěžovatele zjištěny 1,93 g/kg alkohol, byla provedena kontrola podle Widmarka.

Podle úředního záznamu ze dne 25. 2. 2004 o zjištěních a opatřeních na místě dopravní nehody byl z dechu stěžovatele cítit zápach alkoholu a chůze stěžovatele byla vrávoravá. Podle úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 11. 3. 2004 J. Š. uvedl, že dne 25. 2. 2004 v 18:30 hodin jel služebním vozidlem po ulici H. a po levé straně ulice naproti domu č. 18 viděl, jak Škoda Octavia tmavé barvy asi třikrát nacouvala do vedle zaparkovaného vozidla, proto se šel zeptat řidiče, zda si je toho vědom. Řidič Octavie vystoupil, něco říkal, ale nebylo mu rozumět. J. Š. vyčkal na místě příjezdu policie spolu s dalším mužem, který policii zavolal. Podle úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 31. 3. 2004 stěžovatel využil svého práva nevypovídat. Podle úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 23. 4. 2004 Z. B. uvedl, že dne 25. 2. 2004 v 18:30 hodin jel svým vozidlem po ulici H., zastavil na semaforu na křižovatce Ha. – H. a přitom viděl, jak asi 20 metrů před ním při levé straně ulice Škoda Octavia při couvání třikrát nabourala do zaparkovaného vozidla, které bylo za ní. Zavolal proto policii, poté se na zelenou rozjel a zaparkoval těsně za místem nehody. Vystoupil z vozidla a šel za řidičem Octavie, se kterým

již mluvil nějaký pán, který mu sdělil, že řidič je zřejmě pod vlivem alkoholu. Z. B. dále vypověděl, že řekl řidiči Octavie, který z vozidla vystoupil, že přivolal policii a ať s vozidlem nemanipuluje. Nepřistoupil přitom na opakovanou nabídku řidiče, že se nějak domluví. Řidič sedl zpět do vozidla a chtěl popojet s tím, že vozidlo překáží. Z. B. mu opakovaně říkal, aby nikam neodjížděl, že vyčkají příjezd policie, proto se nahnul do vozidla a s dotazem, zda může, vyndal ze zapalování klíčky, které později předal hlídce policie. Z řidiče Octavie byl silně cítit alkohol a bylo znát, že je jím ovlivněn, přesto spolupracoval a nebyl agresivní. Podle úředního záznamu ze dne 23. 4. 2004 se nepodařilo kontaktovat svědka Z. Š. Dne 23. 4. 2004 byla věc podle § 159a odst. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, odevzdána Magistrátu hlavního města Prahy k projednání přestupku.

Přípisem ze dne 6. 5. 2004 byl stěžovatel vyrozuměn, že proti němu Magistrát hlavního města Prahy zahájil řízení ve věci přestupků podle § 22 odst. 1 písm. f) a § 30 odst. 1 písm. ch) zákona o přestupcích, neboť je důvodně podezřelý z porušení § 4 písm. a) a b), § 5 odst. 2 písm. b) a § 24 odst. 2 zákona o silničním provozu. Správní orgán současně stěžovatele předvolal k ústnímu jednání na den 17. 6. 2004. Z tohoto jednání se stěžovatel omluvil, proto byl následně předvolán na den 21. 7. 2004, ze kterého se rovněž omluvil. Další jednání bylo nařízeno na den 6. 9. 2004.

Podle Protokolu o ústním jednání ve věci přestupku stěžovatel dne 6. 9. 2004 po zopakování obvinění a seznámení se spisovou dokumentací vypověděl, že dne 25. 2. 2004 se v 16:00 hodin v restauraci S. p. v O. ulici v P. sešel na plánované schůzce s J. P., kde vypil kávu a láhev Mattoni. Z restaurace odcházeli krátce před 18:00 hodin, stěžovatel si odskočil naproti přes ulici do lékárny, kde si koupil dvě lahvičky Alpy, kterou používá k vyplachování úst, neboť trpí paradontózou. S panem P. odcházeli směrem k pracovišti stěžovatele na rohu ulic H. a D., cestou se domluvili, že pan P. stěžovatele odveze do V. Stěžovatel se chtěl mezi tím stavět na pracovišti, uklidit věci ze stolu a zamknout kancelář. Pan P. si odskočil na M. na WC s tím, že se sejdou před nádražím. Stěžovatel si všiml, že jeho služební vozidlo je špatně zaparkované, rozhodl se je přeparkovat blíže k chodníku. Při prováděném manévru na něj začali nějakí dva nebo tři muži gestikulovat, že při couvání narazil do vedle stojícího vozidla. Stěžovatel žádný náraz necítil, vystoupil z vozidla a začal s těmi muži hovořit. Trvali na svém, že do zaparkovaného vozidla narazil a že zavolají policii, stěžovatel souhlasil. Při čekání na policii se stěžovateli udělalo nevolno a začaly jej bolet zuby, proto si vzal jednu z lahviček Alpy, že si vypláchne ústa, avšak polkl lok. Protože se stěžovateli udělalo lépe, polkl postupně celý obsah obou lahviček a prázdné je odhodil ve vozidle. Mezi tím přišel pan P. a stěžovatel jej poslal domů. Stěžovatel konstatoval, že byl podroben dechové zkoušce a odběru krve, při události nebyl zraněn, škoda mu nevznikla. Prasklina na zadním nárazníku služebního vozidla mohla podle stěžovatele vzniknout již dříve, stěžovatel vyloučil technickou závadu jako příčinu nehody. Doplnil, že při svém jednání nebyl ovlivněn jednáním jiného účastníka silničního provozu, není si vědom nárazu a před nehodou nepožil žádný alkohol. Stěžovatel navrhl výslech svědka J. P. K dotazu svého právního zástupce stěžovatel uvedl, že svědci se chovali poněkud razantně, tahali za kliku dveří.

Při ústním jednání konaném dne 14. 10. 2004 byly provedeny výslechy svědků. Na toto jednání byl předvolán rovněž svědek Z. Š., kterému se však předvolání nepodařilo doručit na jím uvedenou adresu, ani prostřednictvím Policie České republiky, jež yla současně dotázána, zda se svědek na této adrese zdržuje. Svědek Z. B. souhlasil se svou výpovědí sepsanou Policií České republiky a vypověděl, že v ulici H. zastavil na křižovatce s ulicí D. – Ha. jako první vozidlo, ze svého vozidla měl dobrý výhled, viditelnost byla dobrá.

Dopravní nehoda se udála asi 20 - 30 m před místem, kde zastavil. Jasně viděl, jak vozidlo Škoda Octavia vycouvalo z řady po levé straně a narazilo do zaparkovaných vozidel za ním, řidič stočil kola a couval do oblouku, narazil celkem třikrát do zaparkovaného vozidla, které vyčnívalo z řady. Svědek zavolal na linku 158, na zelenou poté dojel k místu události a zastavil po levé straně, vystoupil z vozidla a šel k vozidlu Škoda, u kterého stál jeden svědek. Řidič byl již venku z vozidla, ve vozidle nikdo jiný nebyl. Řidič nastoupil zpět do vozidla a chtěl z místa popojet, aby nebránil provozu. Svědek mu řekl, aby počkal na příjezd policie, požádal jej o klíčky od vozidla, řidič vyhověl a zůstal sedět ve vozidle. Po dopravní nehodě nic nejedl, ani nepil. Svědek stál celou dobu vedle něho, do 5 minut přijelo vozidlo Policie České republiky, svědek jim předal klíčky od vozidla. K dotazům zástupce stěžovatele svědek Z. B. doplnil, že škoda nebyla velká, všiml si poškození minimálně na jednom vozidle, neví však na jakém. Poškození viděl na vyčnívající části zaparkovaného vozidla, rozsah již neví, sledoval stěžovatele. Svědek uzavřel, že stěžovatel projevil souhlas s odebráním klíčků od vozidla.

Svědka J. Š. souhlasil se svou výpovědí sepsanou Policií České republiky a vypověděl, že dne 25. 2. 2004 kolem 18:30 hodin řídil firemní osobní automobil po ulici H. v P., ve směru od ulice S. ke křižovatce s ulicemi D. a Ha., zastavil na červenou jako druhé vozidlo v řadě za dodávkou. Viděl, jak asi 35 m od místa, kde zastavil, po levé straně naráží vozidlo Škoda Octavia do vozidla po jeho levé straně. Vozidlo Škoda Octavia popojelo asi 3 m vpřed a narazilo, 2 - 3 m vzad a opět narazilo přední částí do vozidla po jeho levé straně, nárazy byly 3 nebo 4. Po rozsvícení zelené svědek zastavil asi 3 - 4 m od místa nehody, dodávka asi 10 - 15 m za místem nehody. Svědek šel k vozidlu Škoda Octavia, kde seděl pouze řidič. Na otázku, zda ví, co dělá, neodpověděl, nekomunikoval. Svědek z jeho jednání usoudil, že je pod vlivem alkoholu. Řidič vystoupil a po chvíli opět nastoupil do vozidla, svědek měl dojem, že chce odjet. Řidič dodávky jej požádal, aby mu odevzdal klíčky, poté je měl řidič dodávky v ruce. Během 4 minut přijelo vozidlo Policie České republiky, svědek následně z místa nehody odjel. Svědek konstatoval, že řidič vozidla Škoda Octavia rozhodně nic nejedl, ani nepil.

K žádosti Magistrátu hlavního města Prahy o sdělení informace, zda byly v Lékárně O. 30 dne 25. 2. 2004 prodány dvě lahvičky Alpy, Mgr. E. B., vedoucí lékárnice Lékárny O. 4 dne 26. 10. 2004 sdělila, že lékárna O. 30 byla v měsíci únoru otevřena pouze od 8:00 do 16:00 hodin a v této době si nikdo dvě Alpy nekoupil.

Při ústním jednání konaném dne 10. 1. 2005 svědek J. P. vypověděl, že v únoru 2004 měl v odpoledních hodinách (kolem 16:00 - 17:00 hodin) schůzku se stěžovatelem v restauraci S. p. v P., O. Stěžovatel v restauraci žádný alkohol nepožíval, krátce po příchodu někam odběhl a vrátil se za 5 minut, mluvil o bolesti zubů. V restauraci pili kávu, asi během hodiny zaplatili a vyšli z restaurace. Chvilku šli po chodníku a povídali si, svědek nabídl stěžovateli, že jej odveze do kanceláře nebo někam, stěžovatel řekl, že ne. Šli směrem k M., kde měl stěžovatel zaparkované auto. Chvilku si ještě povídali, svědek poté odběhl do haly nádraží na WC. Když vyšel ven z nádraží spolu s kamarádem J. Š., kterého potkal v hale, viděl shluk lidí u vozidla stěžovatele. S J. Š. se rozešli a svědek šel k vozidlu stěžovatele, který měl údajně narazit do nějakého vozidla. Svědek žádnou škodu neviděl. Spolu se stěžovatelem odešli ke kiosku, stěžovatel mluvil o bolesti zubů a vypil lahvičku Alpy. Svědek nabídl stěžovateli pomoc, neboť účastníci jednali poměrně neadekvátně, stěžovatel odmítl, se svědkem se rozloučil a svědek odešel ke svému vozidlu do O. a odjel. Svědek neviděl důvod vyčkat příjezdu Policie České republiky. Později mu stěžovatel volal a žádal jeho svědeckou výpověď. Svědek konstatoval, že během doby, kterou strávil se stěžovatelem, tento nepožil

žádný alkohol, nejevil známky podnapilosti. Po nehodě svědek viděl stěžovatele požívat Alpu.

Rozhodnutím ze dne 11. 1. 2005, sp. zn. MHMP 62514/2004, Magistrát hlavního města Prahy shledal v jednání stěžovatele, které ve výroku popsal, porušení ustanovení § 4 písm. a) a b), § 5 odst. 1 písm. b) a § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, které odůvodňuje naplnění skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích a na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomániemi podle § 30 odst. 1 písm. ch) zákona o přestupcích, za což stěžovateli podle § 30 odst. 2 téhož zákona uložil pokutu ve výši 10000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců od právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení v částce 1000 Kč. V odůvodnění správní orgán konstatoval svá skutková zjištění a uvedl, že stěžovatel nehodu zavinil svým jednáním, které bylo v rozporu s povinnostmi uloženými zákonem, neboť se při couvání nevěnoval plně řízení vozidla a nesledoval situaci v provozu na pozemních komunikacích. Tvzení stěžovatele, že si koupil dvě lahvičky Alpy, které po nehodě polknul, shledal správní orgán účelovým. Skutečnost, že stěžovatel po nehodě nic nejedl, ani nepil potvrdili svědci Z. B. a J. Š., kteří měli stěžovatele na dohled až do příjezdu Policie České republiky, a údajnou koupi dvou lahviček Alpy vylučuje sdělení vedoucího lékárníka Lékárny O. Správní orgán nepožádal o vypracování znaleckého posudku navržené zástupcem stěžovatele, neboť tento důkaz by neučinil zvrát v rozhodnutí. Při určení druhu a výměry sankce správní orgán vyhodnotil jednání stěžovatele jako nebezpečné pro společnost, ale přihlédl i k polehčujícím okolnostem, zejména, že u osoby stěžovatele není v registru řidičů evidován žádný údaj.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, ve kterém namítal jeho formální nedostatky spočívající v neoznačení obviněného z přestupku, neuvedení výše škody a času provedení zkoušek na alkohol. Skutkové vyjádření svého jednání považoval stěžovatel za neurčitě a nepřezkoumatelné. Správnímu orgánu vytýkal střídání první, druhé a třetí osoby jednotného čísla v odůvodnění rozhodnutí a nedostatečné zjištění skutečného stavu věci, spočívající v neprovedení znaleckého posudku z oboru toxikologie. Zdůraznil, že hladina alkoholu v krvi měla stoupající tendenci, což je vyloučeno, pokud by byl alkohol požit před jízdou. Nesprávnost údaje o místě zakoupení Alpy podle stěžovatele nevyvrací jeho tvrzení o požití Alpy, ke kterému došlo po jízdě. Stěžovatel uzavřel, že se správní orgán nesnažil ověřit věrohodnost údajů uváděných svědky.

Rozhodnutím ze dne 23. 2. 2005 žalovaný uvedeně rozhodnutí potvrdil a zamítl odvolání stěžovatele. V odůvodnění uvedl, že skutkové zjištění Magistrátu hlavního města Prahy považuje za dostatečné a spáchání přestupku za spolehlivě prokázané. Správní orgán prvního stupně dostatečně odůvodnil, že si stěžovatel po odchodu z restaurace S. p. nemohl koupit dvě lahvičky Alpy, které měl údajně po dopravní nehodě požit. Jeho tvrzení je vyvráceno výsledkem svědků Z. B. a J. Š., kteří měli stěžovatele na dohled po celou dobu do příjezdu Policie České republiky a o jejichž nezáujatosti nemůže být pochyb. Tvzení stěžovatele nepotvrzuje ani svědek J. P., který uvedl, že stěžovatel vypil pouze lahvičku Alpy. Žalovaný podotkl, že pokud není věrohodně doloženo zakoupení tohoto prostředku, není věrohodné ani jeho požití. Důkaz znaleckým posudkem z oboru toxikologie by proto nepřinesl zvrát v rozhodnutí vycházejícím z uvedených důkazních materiálů. Žalovaný považoval za nevěrohodné tvrzení stěžovatele, že jako vysokoškolsky právnický vzdělaný pracovník Policie České republiky, obviněný občany z řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu a čekající na příjezd policistů, vypije 3,6 dcl bylinného masážního prostředku,

určeného k masážím nebo do koupele, případně po zředění vodou k obkladům, a obsahujícího mimo jiné 60% objemových jednotek denaturovaného alkoholu. Žalovaný uzavřel, že stěžovatel v odvolání neuvedl žádné důvody, které by vedly ke změně nebo zrušení napadeného rozhodnutí.

Na základě uvedených zjištění posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, které z formálního hlediska napadaly obsah výroku správního rozhodnutí vydaného v prvním stupni správního řízení.

Podle § 47 odst. 5 věta první zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede též orgán, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí, jméno a příjmení účastníků řízení. Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že jméno a příjmení účastníků řízení patří mezi obligatorní náležitosti správního rozhodnutí, přičemž zákon o přestupcích neklade na způsob označení účastníků či jeho umístění v rámci správního rozhodnutí žádné speciální požadavky. Jestliže v rozhodnutí některá z náležitostí stanovených v citovaných ustanoveních chybí, je třeba posoudit, zda tento nedostatek může způsobit nicotnost nebo neúčinnost správního rozhodnutí.

V daném případě je v prvostupňovém správním rozhodnutí uvedeno jméno, příjmení, titul, datum narození a adresa bydliště stěžovatele. Toto rozhodnutí je výsledkem řízení o přestupku, jehož jediným účastníkem byl stěžovatel, kterému bylo ve správním řízení řádně sděleno obvinění ze spáchání přestupku, o němž správní orgán uvedeným rozhodnutím rozhodl. Nejvyšší správní soud proto nesdílí pochybnosti nadnesené stěžovatelem a vychází z toho, že Magistrát hlavního města Prahy uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku a uložil stěžovateli v rozhodnutí specifikované sankce.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu dle citovaného ustanovení správního řádu totiž nevypovídá nic o struktuře písemného vyhotovení rozhodnutí, tj. kde a jakým způsobem má být v rozhodnutí uvedeno označení účastníků řízení. Správní řád pouze v § 47 odst. 1 stanoví, že rozhodnutí musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu), ale nestanoví již (na rozdíl např. od § 157 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů), kde má být umístěno označení orgánu, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí a jméno a příjmení účastníků řízení. O tom, že požadavek obecně formulovaný v § 47 odst. 5 správního řádu, aby v písemném vyhotovení správního rozhodnutí bylo uvedeno jméno a příjmení účastníků řízení, umožňuje diametrálně rozdílný výklad svědčí i komentáře, když podle jednoho musí být označení účastníků řízení uvedeno v záhlaví rozhodnutí (Vopálka, V., Šimůnková, V., Šolín, M.: Správní řád, komentář, C. H. Beck, Praha 2003) a podle druhého je v praxi možné uvést jména a příjmení účastníků řízení dvojím způsobem, a to jednak v odůvodnění a jednak v jeho závěru po podpisu a úředním razítku ve formě rozdělovníku (Ondruš, R. a kol.: Správní řád, komentář, Linde Praha, a. s., Praha

2003). Nelze proto dovodit, že osoby, jichž se správní rozhodnutí bezprostředně týká, musí být označeny individuálními identifikačními znaky v některé z fundamentálních součástí rozhodnutí. Je-li tedy v písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno JUDr. V. Z. včetně data narození a adresy, nelze dovodit, že není zřejmé vůči komu bylo rozhodnutí vydáno. Toto rozhodnutí je navíc převážně psáno ve druhé osobě jednotného čísla, a proto zcela nepochybně směřuje proti jediné osobě, která je v rozhodnutí uvedena na místě jeho adresáta.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *jestliže v rozhodnutí, které je výsledkem přestupkového řízení s jediným účastníkem, je jméno, příjmení, datum narození a bydliště uvedeno nad nadpisem „Rozhodnutí“ v místě obvykle užívaném pro označení kteréhokoliv adresáta, nelze z toho dovozovat, že není jisté, zda takto označená fyzická osoba je pachatelem přestupku, poškozeným nebo jinou na řízení zúčastněnou osobou. Ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu totiž nevypovídá nic o struktuře písemného vyhotovení rozhodnutí, tedy kde a jakým způsobem má být v rozhodnutí uvedeno označení účastníků řízení.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2004, č. j. 7 As 12/2003 - 54, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 802/2006, www.nssoud.cz).

Námítka nedostatečného označení osoby obviněné z přestupku proto Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou.

Kasační námitce nepřezkoumatelnosti výroku správního rozhodnutí z hlediska popisu skutku Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť popis skutku obsažený ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí považuje za dostatečný. Účelem zákonného požadavku uvedení popisu skutku je realizace zásady zákazu dvojího trestu za jeden skutek, což znamená, že skutek musí být ve výroku popsán tak, aby nemohl být zaměněn s jiným a současně aby bylo znemožněno pozdější opětovné uložení sankce za stejné jednání, za které již byl účastník řízení sankcionován. Tento požadavek přezkoumávané správní rozhodnutí splňuje, když zcela zřetelně vymezuje, jakého jednání se stěžovatel dopustil, tj. za jaké jednání je trestán.

Se stěžovatelem lze souhlasit, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není výslovně uvedeno, zda alkohol požil před jízdou či později. Z aplikovaných ustanovení zákona o silničním provozu [§ 5 odst. 2 písm. b)] však mimo veškerou pochybnost vyplývá, že správní orgán uznal stěžovatele vinným řízením vozidla bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy ještě mohl být pod jeho vlivem. Nejvyšší správní soud dále podotýká, že výrok správního rozhodnutí je třeba vykládat v kontextu s jeho odůvodněním, které tvoří nedílnou součást rozhodnutí a ze kterého je zřejmé, že k požití alkoholu mělo podle zjištění správního orgánu dojít před jízdou, resp. před nehodou.

S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že správní rozhodnutí vydané v prvním stupni řízení nevykazuje stěžovatelem vytýkané formální vady výroku. Nejvyšší správní soud vycházející ze zásady, že odvolací řízení tvoří s prvoinstančním jeden celek, dodává, že rozhodnutí žalovaného o odvolání lze z formálního hlediska považovat za perfektní, čímž by byly případné drobné vady, které však soud neshledal, zhojeny.

Nejvyšší správní soud se následně zabýval námitkami, jež se týkaly skutkového stavu, ze kterého přezkoumávaná správní rozhodnutí vychází. Soud k tomu předeseílá, že předmětem soudního přezkumu nebyla otázka, zda došlo k dopravní nehodě, resp. zda při této nehodě vznikla na některém z vozidel škoda, proto tuto otázku považoval za nespornou a dále se jí nevěnoval. Předmětem sporu tak zůstává, zda stěžovatel požil alkohol před jízdou či po ní.

Správní orgány a Městský soud v Praze vycházely z výpovědí svědků Z. B. a J. Š., které považovaly za věrohodné, a s použitím dalších zjištěných skutečností vyhodnotily výpověď stěžovatele a svědka J. P. jako nevěrohodné. Tomuto závěru Nejvyšší správní soud přisvědčuje.

Z. B. a J. Š. shodně uvedli, že od okamžiku, kdy stěžovateli oznámili, že způsobil dopravní nehodu, jej měli stále na očích, přičemž stěžovatel po celou dobu do příjezdu policie nic nejedl, ani nepil. Stěžovatelem nepřipustně namítaný rozpor v jejich výpovědích ohledně průběhu dopravní nehody je pochopitelný, neboť od události (25. 2. 2004) do ústního jednání (14. 10. 2004) uplynula nezanedbatelná doba, a není proto možné po svědcích požadovat, aby přesně popsali událost, která pro ně samotné nemusela mít zásadnějšího významu. Výpovědi těchto svědků rovněž Nejvyšší správní soud shledal věrohodnými, neboť svědci neměli na věci žádný osobní zájem, a případné nepřesnosti tak nutno přičíst časovému odstupu.

Věrohodnost těchto svědků dále podporují rozpory ve výpovědi stěžovatele a svědka J. P., který samotnou nehodu neviděl a ve správním řízení byl vyslechnut na návrh stěžovatele.

Stěžovatel ve správním řízení uvedl, že s J. P. krátce před 18:00 hodin odcházeli z restaurace a stěžovatel si odskočil naproti přes ulici do lékárny, kde koupil dvě lahvičky Alpy. J. P. naopak uvedl, že stěžovatel krátce po příchodu do restaurace, což podle jeho výpovědi muselo být po 16:00 hodin někam odběhl, vrátil se za 5 minut a mluvil o bolesti zubů. Z restaurace pak podle svědka odcházeli společně, rychlý nákup v lékárně svědkova výpověď nepřímou vylučuje. V této souvislosti je namístě zdůraznit, že správní orgány naprosto správně vycházely ze sdělení vedoucí lékárnice Lékárny O., která možnost nákupu dvou lahviček Alpy v den nehody vyloučila, a to nejen z důvodu zkrácené otevírací doby, ale rovněž podle databáze prodaných výrobků.

Tvrzení J. P., že se stěžovatelem odešli ke kiosku, kde stěžovatel vypil lahvičku Alpy, je v rozporu nejen s citovanými výpověďmi ostatních svědků, ale nekoresponduje ani s popisem děje předneseným stěžovatelem. Není zřejmé, zda stěžovatel při údajné konzumaci Alpy seděl ve vozidle, nicméně podle svého tvrzení prázdné lahvičky odhodil ve vozidle, což by pravděpodobně neučinil, kdyby Alpu vypil u kiosku, v jehož okolí se nepochybně nachází odpadkový koš. Svůj odchod ke kiosku, ani aktivní účast svědka J. P. na událostech po dopravní nehodě stěžovatel nezmínil a výpovědi ostatních svědků odchod ke kiosku vylučují.

Z výpovědi stěžovatele pak lze dovodit, že obě lahvičky Alpy vypil postupně jednu za druhou, tedy nikoliv, že první lahvičku (jejímž obsahem si chtěl původně vypláchnout ústa) vypil v autě či v jeho blízkosti a druhou po údajném odchodu ke kiosku s J. P.

Nejvyšší správní soud dále poukazuje na skutečnost, že v odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy stěžovatel trval na tom, že po jízdě použil Alpu (zřejmě myšleno požil). V žalobě však již na tomto netrval a zdůrazňoval, že k požití alkoholu obsaženého v Alpě či v jiné tekutině došlo až poté, co s vozidlem jel. Rovněž podle kasační

stížnosti již nezáleží na tom, zda byl požit alkohol obsažený v Alpě či v jiné tekutině. Těmito argumenty stěžovatel podstatně snížil věrohodnost své výpovědi učiněné ve správním řízení.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud posoudil výpověď svědka J. P. jako nevěrohodnou a tvrzení stěžovatele jako účelová. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že správní orgány při svém rozhodování vycházely ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci a náležitě se vypořádaly s rozdílnými zjištěními plynoucími z provedených důkazů, když jednoznačně odůvodnily, proč považovaly výpověď stěžovatele a svědka J. P. za nevěrohodné, a naopak proč vycházely z výpovědi ostatních svědků.

V tomto směru se Nejvyšší správní soud nemohl ztotožnit ani s námitkou stěžovatele, že pro jeho verzi svědčí i skutečnost, že dechová zkouška má pouze orientační charakter. Veškeré argumenty stěžovatele ohledně požití alkoholu až po jízdě byly spolehlivě vyvráceny, Nejvyššímu správnímu soudu proto nevznikla pochybnost o tom, že stěžovatel alkohol požil před jízdou. Za této procesní situace Nejvyšší správní soud shledal adekvátním postup správních orgánů, které neprovedly stěžovatelem navržený důkaz znaleckým posudkem z oboru toxikologie, což odůvodnily tím, že tvrzení stěžovatele o požití alkoholu po jízdě není věrohodné. Tento postup aproboval rovněž Městský soud v Praze.

Vzhledem k účelovosti tvrzení stěžovatele o údajném požití Alpy po dopravní nehodě Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje jeho námitce, že se správní orgán nepokusil odstranit rozpor mezi jeho tvrzením a tvrzením lékárny. Nejen ze sdělení Lékárny O. totiž vyplynulo, že tvrzení o požití Alpy jsou účelová a výpověď stěžovatele není věrohodná, proto nebylo třeba namítaný rozpor odstraňovat. Dlužno podotknout, že sám stěžovatel v odvolání uvedl, že zřejmě nesprávně tvrdil, že Alpu zakoupil v lékárně v H., čímž de facto potvrdil sdělení lékárny. Ostatně, jak již bylo uvedeno, stěžovatel později svá tvrzení o požití Alpy korigoval a uváděl, že požil alkohol obsažený v Alpě či jiné tekutině, což by svědčilo pro závěr, že rozpor mezi jeho výpovědí a sdělením lékárny vlastně ani nevznikl.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že bylo-li jednoznačně prokázáno, že stěžovatel nepožil alkohol po jízdě, tedy že jej požil před jízdou, jeho námitka, že je podstatné, zda při požití alkoholu po jízdě mohla hladina alkoholu dosáhnout zjištěné výše, nemůže být důvodná.

Pokud jde o skutkový stav, podle Nejvyššího správního soudu nevznikají pochybnosti o tom, že stěžovatel svým jednáním mimo jiné porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem. Tímto jednáním se stěžovatel dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu uvedeného v § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, podle kterého se přestupku dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až e), poruší zvláštní zákon. Stěžovatel současně spáchal přestupek uvedený v § 30 odst. 1 písm. ch) zákona o přestupcích, podle kterého se přestupku dopustí ten, kdo ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil požitím alkoholického nápoje nebo užitím jiné návykové látky, vykonává činnost uvedenou v písmenu g), přičemž podle písm. g) téhož ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo požije alkoholický nápoj nebo užije jinou návykovou látku, ačkoliv ví, že bude vykonávat zaměstnání nebo jinou činnost, při níž by mohl ohrozit zdraví lidí nebo poškodit majetek.

Ve světle výše uvedených zjištění Nejvyšší správní soud neshledal ani namítaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť Městský soud v Praze se v napadeném rozsudku přezkoumatelně vypořádal se všemi žalobními body a patřičně odůvodnil, proč nepřistoupil k provedení důkazu znaleckým posudkem, když správně uvedl, že tento posudek vychází z tvrzení stěžovatele, která byla vyvrácena. Městský soud v Praze považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný a provádění dalších důkazů shledal nadbytečným. Stěžovatel ostatně v žalobním řízení, ani v doplnění kasační stížnosti neuvedl, jaké skutečnosti měly být prokázány výsledkem jím navrhopovaných svědků, proto též Nejvyšší správní soud vyhodnotil další důkazy jako nadbytečné, když na učiněných zjištěních nemohou nic změnit. Nejvyšší správní soud nezjistil ani namítané nedostatky odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze, ze kterého jasně vyplývá, že žalovaná pochybení soud neshledal. Závěry obsažené v napadeném rozsudku přitom Nejvyšší správní soud považuje za dostatečně odůvodněné.

Pokud jde o předvolání svědka Z. Š., Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že tento svědek byl předvolán na ústní jednání konané dne 14. 10. 2004. Předvolání se mu však nepodařilo doručit na jím uvedenou adresu, a to ani prostřednictvím Policie České republiky, jež o doručení zásilky několikrát usilovala. Žalovaný, ani správní orgán prvního stupně nemohou nést odpovědnost za to, že se svědek nezdržoval v místě, které nahlásil do Protokolu o nehodě, resp. pokud se tam zdržoval, že si nepřebíral poštu. S odkazem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani výslech tohoto svědka nemohl přinést nová zjištění, která by byla způsobila ovlivnit závěry správních orgánů a Městského soudu v Praze, s nimiž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek, přezkoumávaná rozhodnutí správních orgánů, správní, ani soudní řízení nevykazují vytýkaná pochybení, namítané kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. nebyly prokázány, a Nejvyšší správní soud proto podanou kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady jemu vzniklé ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu